Andrei Gheorghiu

Phaeton

— De ce nu vrea?

Sentimentul mirării fu proiectat în nuanţe de violet în mintea lui Jin. Se străduia să-şi adune ideile pentru a prezenta un gând-şir coerent.

— Alteţă, în ultimele două săptămâni am avut neplăcerea să observ multe destrămări ale ţesăturii pho în mintea Împărătesei. Nu pot ascunde bănuiala implicării unor forţe externe. Împăratul a făcut o greşeală când a acceptat ambasadorul terran.

Butonul negru de pe fruntea Înaltului Sfătuitor îl privea în tăcere. Feromonii degajaţi de Jin îl făceau sa arate o postură de supremă umilinţă.

— Va trebui să vorbesc eu însumi cu el. Împăratul nu poate fi tulburat din creaţie. Adu-l în iatacul meu. Fii discret.

— Precum spuneţi, Alteţă.

Jin încheie această propoziţie cu un gând albastru, uşor întunecat, pentru a puncta supunerea şi liniştea pe care le resimţea în faţa hotărârii Înaltului Sfătuitor. Eliberă feromonii protocolari de retragere dinaintea unui înalt demnitar şi se grăbi să ducă la îndeplinire poruncile.

Gărzile duble din faţa ambasadei terrane îl salutară ceremonios. De-a lungul celor cinci ani de relaţionare cu străinii descoperiseră că cea mai bună metodă de interacţie cu ei era cea a dublării personalului în zonele ocupate de aceştia: un rând de gărzi avea bulbul olfactor de pe frunte acoperit de un ecran

protector (aceştia erau cei care intrau în contact direct cu pământenii), iar celălalt rând de gărzi se ocupa de interacţia cu exteriorul.

După ce butonul olfactor îi fu acoperit cu grijă, Jin intră în sala imensă în care era găzduit ambasadorul terran. Toată mobila era lipită de pereţi pentru a evita accidentele. Jin era aproape orb cu dispozitivul de ecranare pe cap.

O uşoară adiere îi trecu peste zonele descoperite ale pielii. Îşi aminti felul primitiv de comunicare al străinilor. Deşi admira ingeniozitatea naturii în cazul speciei ambasadorului, nu înţelegea cum o societate putea ajunge la stele fără puterea de a-şi proiecta gândurile şi, într-adevăr, întreaga revelaţie a unei descoperiri, în mintea semenilor.

Făcu gestul convenit care semnifica dorinţa de dialog. În câteva secunde o vibraţie brutală i se proiectă în conştient. Ca un ecran de aer ce tremură nesigur, dar dur precum granitul, interfaţa de comunicare cu ambasadorul terran luă fiinţă în mintea sa.

— Cărui fapt îi datorez plăcerea?

Cuvintele omului erau primite ca seci, plane şi lipsite de culoare de conştientul său. Aparatura terrană trebuia îmbunătăţită pentru a exprima corect fiecare protocol din vasta societate a lui Jin.

— O problemă. Familială. Sâmburele buruienii pare să provină din doctrinele voastre.

— Într-adevăr?

Lui Jin nu-i plăcea sa discute cu pământenii. Cuvintele ce îi parveneau prin interfaţa maşinii erau lipsite de intonaţie şi culoare. Nu putea decât să ghicească dacă omul îl lua peste picior sau nu.

— MÂnaltul Sfătuitor doreşte să-ţi acorde o întrevedere.

— Ah! Va fi din nou precum cea de acum doi ani?

— Mijloacele noastre s-au îmbunătăţit de atunci. Sperăm ca experienţa să fie mult mai puţin neplăcută.

Răspunsul ambasadorului întârzia. Prin materialul protector de pe cap Jin simţi feromonii acestuia transformându-l într-un soare galben-verzui intens. Recunoscu astfel manifestarea senzaţiei de frică a oamenilor. Deşi nu îşi puteau controla cascadele de feromoni pentru a forma gesturi şi propoziţii coerente, îşi exprimau involuntar sentimentele prin ele. Jin ştia că primii oameni care asolizaseră „orbiseră” toţi locuitorii satului cu care încercaseră să intre în contact.

Un curent de aer venit dinspre terran îi aduse un val de feromoni confuz, în care se amestecau frânturi de gesturi, propuneri indecente şi un haos postural incredibil. Învăţase să ignore mesajul, ştiind că feromonii erau eliberaţi de tubul digestiv al ambasadorului.

— Sunt gata într-o oră, îl anunţă acesta.

Înaltul Sfătuitor Napteh urmărea amuzat dâra lăsată de om în urma sa în timp ce se apropia de Şez. Nu era obişnuit cu dezordinea imaginii oamenilor, dar o înţelegea ca pe un lucru pe care aceştia nu îl pot sesiza şi controla. Se gândea ce anume din poziţia corpului său era ciudat pentru ambasador, căci ştia că acesta observă realitatea prin unde electromagnetice.

Omul se urcase în Şez şi aştepta. Corpul îi trăda frica. Dacă nu ar fi purtat dizpozitivul de ecranare, Napteh ar fi fost orbit de feromonii pe care îi degaja ambasadorul.

Terranul semnaliză că e pregătit. Şez-ul îl prinse în chingi şi operaţia începu. Peste o jumătate de oră omul era legat complet de aparat: filamente de dimensiuni micronice îi traversau nervii şi preluau informaţiile transmise de aceştia. Şez-ul era o prelungire a sistemului său nervos.

— Cum te simţi, Johann? Începu prudent Napteh.

— Destul de bine, Alteţă.

„Vocea” ambasadorului nu mai era cea simţită de Jin prin sintetizator. Avea un timbru catifelat, cu ecouri hotărâte, şi o uşoară nuanţă cafenie, moale.

— O să mă ierţi pentru deranjul de a te supune din nou Şez-ului, dar este singura modalitate de a ne asigura că avem o discuţie. Sinceră.

Nuanţa de oranj şi căldura de la sfârşitul comunicării îl asigurau pe om că vorbele erau sincere. Ignorând scuzele Înaltului Sfătuitor, pământeanul medita acum asupra poziţiei sale.

Johann ajunsese la concluzia că o întrevedere la un asemenea nivel nu putea rezulta decât în urma schimbului său de idei cu Împărăteasa. Deşi Înălţimea Sa se bucura de privilegii aproape nelimitate, ca şi Împăratul, ambasadorul bănuia o duplicitate a organelor de conducere asemănătoare cu cea din societatea umană. Puterea corupe. Dar şi el încerca să corupă.

— Oglinda apei care este societatea noastră a fost tulburată, începu Napteh.

În ciuda mesajului ce părea alarmant la adresa omului, tonul gândurilor lui Napteh era unul rezervat. Johann se hotărî să aştepte ca acesta sa ridice problema.

— Deşi văd clar cercurile de pe suprafaţa apei, nu pot ghici ce le-a putut cauza, continuă Înaltul Sfătuitor.

Gândurile îi erau de un violet întrebător. Johann nu simţea violenţă, ci doar o mirare imperativă, care cerea un răspuns.

— Piatra aruncată în lac nu se vrea decât baza unui picior de pod între societăţile noastre, continuă el metafora lui Napteh.

— Îmi este teamă că reacţia ar putea fi prea intensă, reluă Napteh.

Nuanţe de roşu i se întrezăreau la periferia minţii. Johann hotărî să fie mai precaut. Singurul deznodământ este ca podul să existe deasupra lacului.

— Ne vom retrage tentativa şi vom încerca pe altă cale, adăugă repede ambasadorul, speriat de senzaţiile tăioase pe care le primea cu fiecare cuvânt al Înaltului Sfătuitor.

Pentru prima oară se întrebă până unde merg capacităţile maşinăriei de care era legat.

— Şi totuşi mă minţi.

Francheţea afirmaţiei îl sperie pe om. Gândurile lui Napteh se lăsau precum o cortină neagră asupra minţii lui.

— Aţi declanşat o reacţie în lanţ. Conceptele voastre sociale au otrăvit mintea Majestăţii Sale, Împărăteasa. Momentan nu mai este doritoare. Peste puţin timp ne putem trezi cu doi împăraţi!

Valul înţelegerii îi copleşi conştienţa lui Johann. Fu atât de puternic, încât Napteh îl percepu mental ca şi când omul ar fi discutat cu sine însuşi cu voce tare. Îl lăsă să realizeze implicaţiile acestui fapt pentru misiunea terrană de pe Phaeton.

Într-un final, timid, ambasadorul încercă să-şi aşeze gândurile în ordine.

— Faptul că Majestatea Sa nu mai este doritoare îl pot înţelege. Dar doi împăraţi? Aşa ceva nu pot sa pricep.

Ecourile gândurilor omului erau tânguitoare. Galbenul tremurat îi domina spusele.

Napteh îi citi semnătura de feromoni cu scârbă, amintindu-şi raporturile animalice care existau între sexele umane.

— O societate cu o matrice de carne atât de fixă precum este cea a voastră nu poate pricepe. Noi nu avem sexe anatomice, ci doar mentale. Din îngemănarea a două gânduri creatoare – unul masculin şi altul feminin – se declanşează cascada hormonală ce dă naştere în pântecele femelei embrionilor ce reprezintă noua generaţie. Dar pentru asta feminitatea şi masculinitatea gândurilor celor doi trebuie sa fie foarte bine definite. CE i-ai spus Împărătesei?

Vorbele sunau ca un tunet în cutia craniană a ambasadorului. Îşi simţea mintea îngenuncheată, strivită. Napteh părea că îi ţine piciorul pe grumaz.

— Am vorbit despre egalitatea dintre sexe şi drepturile egale ale locuitorilor din Dominionul Terran. Reuşi să înfiripe o propoziţie într-un târziu.

Presiunea mentală dispăru ca prin farmec. Dacă ar fi avut un organ de simţ precum al lui Jin, ar fi putut observa cum feromonii Înaltului Sfătuitor se învolbură precum frontul unui uragan, emanând ameninţări şi blesteme.

Într-un final Napteh se calmă şi i se adresă din nou terranului:

— Cunoaşterea este un lucru periculos. Ştiinţa că o astfel de societate poate funcţiona cu succes a determinat apariţia bolii în mintea Împărătesei. Acum ea nu mai este doritoare. Familia regală a devenit stearpă. Următorul pas este spre adoptarea unei ţesături pho masculine. Gândul lui Napteh Johann îl percepu ca pe un rânjet ironic –. Egalitatea de care vorbeai a împânzit mintea Împărătesei.

— Sunt ceea ce sunt, se apără Johann. Consecinţele acestui fapt nu pot decât să mă bucure, încercă el să-şi susţină punctul de vedere.

— Ai privit în oglindă şi ai crezut ca vezi tot un om. Dar oglinda noastră nu se poate mula pe formele tale fără să se spargă.

Gândul era de un bleu liniştitor. Ambasadorul îl luă drept semnul ca momentul violenţei trecuse. Înţelesese şi mesajul lui Napteh. Societăţile lor nu puteau urma aceleaşi principii.

— Voi întrerupe dialogurile cu Majestatea Sa numaidecât, spuse el supus. Data viitoare nu vom mai.

— Nu va mai exista o dată viitoare, îl întrerupse bleu-ul gândurilor Înaltului Sfătuitor.

Implacabil. Definitiv. Johann pricepu nuanţa de bleu ce vira acum spre un alb strălucitor din gândurile celuilalt. Era semnul unei hotărâri nestrămutate. Cu periferia minţii simţi ceva lucios, negru şi galben, rece şi arzător. Gândul morţii îi umplu mintea.

Şez-ul îşi retrase terminaţiile nervoase din cadavrul ambasadorului Pământului. Napteh dădea ordine ca micul satelit artificial care era baza expediţiei terrane să fie implodat. Planeta Phaeton tăia legăturile cu Dominionul.

*

Cascadele de feromoni curgeau aidoma unei mantii în jurul Înaltului Sfătuitor. Napteh îşi controla cu multă abilitate sifoanele ce aruncau particule aromate prin încheieturile carapacei chitinoase. Jin privea în tăcere metamorfoza. Într-un sfârşit rupse tăcerea.

— Majestatea Sa Împărăteasa nu mai poate fi salvată?

Gândurile îi tremurau ştiind ce urma să facă.

— Tolerată, poate, îi transmise cu un verde plin de cruzime Napteh. Dar boala ei nu poate fi oprită decât într-un singur fel. Jin, trebuie sa evităm ca Împărăteasa să-i contamineze şi pe alţii, adăugă el pe un fond grav, maroniu. În plus, metamorfoza mea este declanşată. Mintea îmi este pregătită să preia ţesătura pho a unei femele.

— Am înţeles, Alteţă, îşi exprimă Jin supunerea cu ajutorul feromonilor.

Apoi plecă poticnit pe cele opt picioare, lăsând-o pe viitoarea Împărăteasă în visele ei de purpură.

SFÂRŞIT